

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

AYAKLANMALAR YÜZYILINDA YENİ BİR YIL

• Kapitalizm
Sorunlarını
Çözemez

• Sözde
Vatandaşlıktan
Anayasal
Vatandaşlığa

• Ortadoğu'nun
Çıbanbaşı
Kim

• Hepimiz
Biraz
Sevdayız

• Kapitalizmin
Salgınları

• Ölüm
Orucu
Sürüyor

KAPİTALİZM SORUNLARINI ÇÖZEMEZ

Kapitalizm yeni koşullara ayak uydurabilir mi? Yarattığı sorunları çözümlenebilir mi?

Burjuvazi kendisini yenileyebilir mi? Sınıf mücadelesi açısından önem kazanan bu soruları yanıtlamamız gerekiyor.

Maddi üretim aynı zamanda bir yenisidir. Kapitalist yeniden üretim, genişletilmiş yeniden üretim olmak zorundadır. Maddi genişletilmiş yeniden üretim, yani kullanımda değerleri üretimi, kapitalist zenginliği temsil eden deyimdeğerinin koşuludur, maddi taşıyıcısıdır. Kapitalist zenginliğin sürekli birikimi için genişletilmiş kullanım-değerleri üretimi bir zorunluluktur. Kapitalistler için önemli olan kullanımda değerleri üretimi, yani, insanlara yararlı şeylerin üretimi değil, ama faydalı şeyler üzerinden zenginlik üretimidir. Kapitalist zenginliğin genel toplumsal biçim ve temsilcisi ise paradır, sermaye olarak paradır.

Sermaye olarak para (para-sermaye) birikimi sınırsız bir hedefe sahiptir. Zenginliğin soyutlanmış biçimi olarak, kullanım-değerlerinden, emedin maddi üretim koşullarından, doğadan da soyutlanmış olarak, onların engellerinden kurtularak, kendisini sürekli geliştirir. Bu yönde önüne çıkan her türlü engeli aşar. Hızlı sermaye birikimi için her engel, kapitalizm için aşılması gereken bir engeldir. Sermaye birikimi için maddi üretimin tüm kaynakları talan edilir. Sermaye birikimi doğasının gereği, yalnızca emek ile değil, doğal koşullarla da karşıtlık içindedir. Bunun yanında, her seferinde yeni toplumsal koşullara geçiş sermaye birikiminin bir eylemidir.

Kapitalizm, üretim koşullarını ve

toplumsal ilişkileri sürekli değiştirmekten hiç vazgeçmez. Mülkiyetindeki bilim ve teknik hep buna hizmet eder.

“Büyük sanayi, mevcut üretim sürecini hiçbir zaman son ve değişmez bir biçim olarak görmez ve ele almaz. Bunun için de, bu sanayinin teknik temeli devrimcidir; oysa ki daha önceki üretim tarzları özünde tutucuydu” (Kapital 1. Cilt) Maddi üretim alanındaki bu değişimin, toplumsal sonuçları olacağı da kesindi.

“Burjuvazi, üretim tarzlarını ve böylelikle üretim ilişkilerini ve onlarla birlikte, toplumsal ilişkilerin tümünü sürekli devrimciyleştirmeksizin varolamaz” (Kommünist Manifesto) Bu değişim toplumsal ilişkilerin tüm alanını ve yaşamın her cephesini alt-üst eder, dönüştürür.

“Bütün sabit, donmuş ilişkiler” diye belirtir Manifesto-“beraberlerinde getirdikleri eski saygıdeğer önyargılar ve görüşler ile birlikte tasfiye oluyorlar; bütün yeni oluşmuş olanlar kemiklemeden eskiliyorlar. Yerleşmiş olan ne varsa eriyip gidiyor; kutsal olan ne varsa lanetleniyor ve en sonu insan, kendi gerçek yaşam koşullarına ve hemsinleriyle olan ilişkilerine ölçülü bir anlayışla bakmak zorunda kalıyor”

Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte iki sonuç ortaya çıkıyor; biri olumsuz olan, diğeri ise olumlu olan. Eski ilişkiler birer birer yıkılır ve kapitalist ilişkiler onların yerini doldururken; aynı süreçte, maddi koşulların geliştirilmesi ve işin (üretimin) çeşitliliği yasası gereği, üretici güçleri yeni bir toplumsal düzene geçmeye zorlar. Fakat kapitalizmin hep ilerleme içinde olduğu görüşü bir önyargıdır. Kapitalizmde bir ilerletici yön ve bir de geriletici yön bir-

likte varolur. Modern kapitalist gelişmenin yapıldığı aynı süreçte, insanlığın gelişmesi adına bir sınıfın, proletaryanın yaşamının tüketilmesi ve entelektüel olarak geriletilmesi de görülüyor. Üretici güçleri geliştiren aynı üretim ilişkileri içinde, bu güçleri geriletken ödemeler de ortaya çıkar. Kapitalizmin en son geldiği nokta toplumsal üretici güçlerin önünde ayakbağı olması, onların engellenmesi; onların karşısına geçmesi, çatışma içinde olması ve sıçramalı çöküş evresine girmesidir.

Sermaye, daima yeni koşulların zorladığı gibi, doğmuş olan koşullara da kendini uyarlar (ayak uydurur). Sermayenin yeni koşullara adapte olması, eskiyle uyumlu olmasını dışlamaz. Sermaye, varlığını sürdüreceği koşullara hemen uyum sağlar. Sermayenin temsilcileri durumdaki kapitalistler, burjuva toplumu değiştirmiş olan şartlara göre yeniden düzenleme esnekliğine sahiptirler. İşte bazı tarihsel örnekleri: Büyük sermaye 19. yüzyılda daha çok monarşi ile birlikte olmayı tercihlerken daha uygun buluyordu, ama halk kitleleri eski düzenin tüm kalıntılarıyla temizlemek ve demokratik özgürlükleri olabilecek en ileri noktaya kadar genişletmek istedi. Bunun için bir dizi ayaklanmalara ve devrimlere başvurdu. Sonuçta büyük sermaye istemese de, demokratik cumhuriyete ulaştı. Büyük sermaye eski koşulları geri getiremeyeceğini anlayınca, o zaman yeni koşulları kabul etmek zorunda kaldı. Ama her biçimi olduğu gibi, demokratik cumhuriyet biçimini de içerdiği belirlenir. Demokratik cumhuriyetin içerdiği de burjuva idi. Üstelik demokratik cumhuriyette burjuva çıkarlar daha bir güven altındaydı. Ekonomik güç, mali güç kapitalistlerin elinde oldukça, bu gücün satın almayacağı ve bahtan çıkarmayacağı bürokrat, hükümet, milletvekili ve burjuva kurum yoktu. Farklı koşullarda, farklı örnek verelim. Tekelci sermaye otuzlu yılların Avrupa'sında, halk kitlelerinin o güne dek elde ettikleri demokratik özgürlüklerini yok etmek ve uluslararası işçi hareketini yenmek için faşizme yöneldi. İkinci Dünya savaşının sonucu Sovyetler Birliği ve Avrupa'nın anti-faşist güçlerince tayin edilince, tekeli sermaye çarçabuk yeni koşulları kabul etti. Daha sonraki yıllarda ve günümüzde gördüğümüz gibi, kitlelerin anti-faşist demokratik kazanımlarını bir bir ortadan

kaldırdı ya da güdükleptirdi.

Bu konuda başka bir kıtada dediğim bir duruma işaret edelim. Güney Afrika Cumhuriyeti, uzun dönem ırkçı beyaz azınlık yönetiminde ve egemenliğinde kaldı. Ülkenin ekonomik gücü bu azınlığın elinde kaldı. ırkçı burjuvalar tamamen kendi çıkarlarına olan bu durumu sürdürmek için en koyu ırkçılığın on yıllar boyu uyguladı. Ama yoksul siyah çoğunluğun çok uzun yıllar boyu verdiği mücadele sonucu ırkçı beyaz azınlık artık egemenliğini devam ettiremez noktaya gelince, dünya burjuvazisinin de çabasıyla, yönetimi siyahlarla paylaşmak zorunda kaldı. Tüm egemenliği kaybetmektense, egemenliği paylaşmak yeğdi onlar için. Sonra seçimlerde siyah yönetim kuruldu. Yeni bayrak kabul edildi vs. Beyaz sermaye yeni köpüllara ayak uydurdu. Siyah yönetim ve yeni bayrak altında da varlığını sürdürdü.

Köpuulları dünya genelinde ele aldığımızda, hiç şüphesiz bugünkü durum, dünden farklı. Kapitalist sistem dünden farklı olarak çöküş içindeyken, önceki dönemlerde gösterdiği esnekliği bugün gösteremez. Rahat davranacağı geniş bir alan yok. Tarihsel inisiyatifi kaybetmiştir. Tarihsel girişim inisiyatifi proletaryanın eline geçmiştir. Sermaye, egemenliğini tüm dünyada sürdüremez noktaya gelmiştir. Fakat tüm bu yeni duruma rağmen, burjuvazi oturup yok oluşunu beklemiyor. Eski köpuulları sürdürmek için elinden geleni yapacaktır. Ancak yeni köpuullarda da varlığını sürdürme yollarını aramaktan vazgeçmeyecektir. V.Y.Lenin bize öğretmiştir ki, burjuvazi için mutlak çöküşsüzlük diye bir durum yoktur; o en kritik anlarda bile bir çıkış yolu bulur. Proletarya toplumsal devrim yoluyla devirmede sürece, burjuvazi en ağır krizlerden bile kurtuluş yolu bulur. Buradan çıkarılmamız gereken sonuç: kapitalizmin nesnel olarak nasıl bir çöküş sürecine girdiğini göstermek iken; öznelle olarak öne çıkarılması gereken, burjuvaziyi toplumsal devrim yoluyla devirmek olmalıdır.

Burjuva toplumun yeni köpuullara uyarlanması emedin sermayeye gerçek bağımlılığını ve ücretli kölelik sistemini güçlendirir. Kapitalizmin yeni köpuullarda da varlığını sürdürmesi, temelindeki toplumsal karışıklık ve çelişmelerin derinleşmesini beraberinde getirir. Kapitalistler zenginliği ve daha fazla zenginliği elle-

Burjuva toplumun dağılması, sistemin krizinin, toplumsal çürüme ve yabancılaşmanın boyutlanması bir gerçek iken, sistemin hala yapıyor olupu, onun köpuullara ayak uydurmasıyla açıklanabilir mi? Bunun nedeni, başka şeylerin yanında, burjuva toplumu dönüştürecek olan işçi sınıfının, düzen güçleri tarafından sistematik olarak baskı altında tutulmasıdır. Burjuvazi, emekçi sınıflara biddet uygulayarak ayakta kalabiliyor. Yoksa köpuullar, bir toplumsal devrim için son derece uygun.

rinde toplarken, nüfusun ezici çoğunluğunun elinden her türlü geçim aracını alarak, onları yarıpandan dışlıyor. Bunun sonucu zenginlik-yoksulluk karışıklığı artarken, sınıflar arasındaki sosyal atomlaşma, sosyal patlama biçiminde açığa çıkar. Köpuulların dönüşümü, yeni düzleme geçiş anlamına gelen kapitalizmin evrimi, bu sistemi yıkıma, kaçınılmaz sonuna doğru götürür.

Kapitalizmin kendini yeni köpuullara göre uyarlaması ve ilişkilerini düzenlemesi, sorunlarını çözeceği anlamına hiç gelmez. Kapitalizmin sorunları denilen sorunlar, bu sistemin sosyal varlığından ayrılmaz. Yani kapitalizm varlığını sürdürdükçe, yapısından kaynaklanan sorunları da ortaya çıkar her zaman. Bu durumda, bu denli birikmiş sorunla içiçe nasıl sürebildi varlığını? Her krizden sonra nasıl yeniden ayağa kalkabiliyor? Kapitalizm kendi sorunlarını çözemez. Onun çözüm dediği şey, aslında bir sorundur. Sorunları çözmeye yeteneğine sahip değildir. Sorunlarını çözemez sadece erteler. Ve bu sorunlar büyümüş, birikmiş olarak

karşısına çıkar. Uzun bir tarihi dönemdir kapitalizmin içine girdiği genel ekonomik krizler zaman zaman daha hafifler, ya da biddetlenir. Sermaye bu krizleri atlatır ve krizden güçlenerek çıkar. Ama bu sadece bir an için böyle olur. Ekonomik kriz daha sonra çok daha yıkıcı olarak ortaya çıkar (biddetlenir). Bu, daima böyle olur. Bu sorunlar, ekonomik krizler büyüye büyüye, burjuva toplumu havaya uçuracak birer patlayıcıya dönüşür. Yalnızca sosyalizm sorunları çözmeye yeteneğine sahiptir. Sosyalizm, toplumun daha ileriki gelişme aşamasına ulaştıkça sorunları çözer. Kapitalizmdeki gibi sorunları ertelemez. Kapitalizmin böyle bir yeteneği olmadığı için, proleter yol, krizden çıkış ve kurtuluşun biricik yolu olarak gündeme gelir.

Burjuva toplumun dağılması, sistemin krizinin, toplumsal çürüme ve yabancılaşmanın boyutlanması bir gerçek iken, sistemin hala yapıyor olupu, onun köpuullara ayak uydurmasıyla açıklanabilir mi? Bunun nedeni, başka şeylerin yanında, burjuva toplumu dönüştürecek olan işçi sınıfının, düzen güçleri tarafından sistematik olarak baskı altında tutulmasıdır. Burjuvazi, emekçi sınıflara biddet uygulayarak ayakta kalabiliyor. Yoksa köpuullar, bir toplumsal devrim için son derece uygun. Halk sınıflarına biddet uygulanması bile, sistemin ne kadar derin bir kriz içinde bulunduğunu ve karışıklığın da keskin olduğunu ortaya koyuyor. Hayır, burjuvazi böylesi bir ortamda egemen değildir. Egemenliği sürdürme yöntemleri ise, sistem krizini yalnızca biraz daha derinleştirmekten başka bir şeye yaramıyor. Krizden çıkmak için, sorunlarını çözmek için, devrimci işçi sınıfı hareketini durdurmak için burjuva zora daima başvuruldu, fakat bu, ekonominin evriminin yasalarını ortadan kaldırmadı. Ekonominin yasaları toplumsal dönüşümden yana işliyor.

Marksist tarihsel gelişim anlayışına göre, burjuva toplum da, önceki toplum biçimleri gibi ebedi değildir, tarihin bir dönemine aittir. Kendini değiştiren duruma ne denli uyarlarsa uyarlasın yıkılıp gitmesi kaçınılmazdır. İnsanlık böyle bir aşamaya gelmiş bulunuyor. İnsanlık kapitalizmin yıkılışına tanık olduğu aynı süreçte, yepyeni bir geleceğin kuruluşuna da tanıklık ediyor.

C.DADLI

SÖZDE VATANDAŞLIKTAN ANAYASAL VATANDAŞLIĞA

2005 yılı, emekçilerin yeni müfrezelerinin öbek öbek burjuva düzenden kopuş yılı olarak tarih kitaplarında yerini alacak. Bu güçlü eğitim SEKA ilçileriyle başladı; Seydişehir, Tüpraş, Tekel gibi ekonominin can damarı işletmelere yayıldı. Düzenden kopuş, yalnızca bir eğitim olmaktan çıktı, düzen karşıtı bir harekete doğru kararlı bir dönüşüm geçiriyor. 2005 yılının bu güzel ve özel niteliği, yılsonuna doğru Pemdinli’de patlak veren olaylarla yeni bir nitelik daha kazandı. Emekçiler yalnızca burjuvaziye karşı değil, ama burjuvazinin önyargılarını, hayallerini, kandırmacalarını emekçiler arasına taşıyan küçük-burjuva politik dargörüplülüğü de gerektiğinde karşılarına alabileceklerinin işaretini verdiler. Pemdinli’de harekete geçen bu yeni eğitim, gelecek yıllara ve devrimin kesin zaferine damgasını vuracak kadar önemlidir. Kürt halkı bu noktaya kolay gelmedi.

Yakılan Gemiler Tamir Tutmaz

Kürt halkının sermaye düzeninden kopuşu, 90’lı yıllar boyunca sürdü. Milyonlarca Kürt emekçisi, yodun iç-savaş günlerinde, teknelci egemenlik karşısında adeta “gemileri yaktı”lar. Burjuva teknelci partiler birer “tabela” partisine dönüştü, adliyeler çalışmadı, teknelci basın kentlere sokulmadı.

Uzun yılların bu deneyimi gösterdi ki; eğer burjuva düzenden kopan milyonlarca emekçiye proletarya öncülük edemezse; bu kopuş ne bir devrimci iktidara sonuçlanabilir ne de küçük mülk sahibi sınıfların uzlaşma arayışlarının bir aracı olmak durumundan kurtulabilir. 90’lı yıllara gemileri yakmanın kararlılığı ve büyük hedefleriyle giren yoksul Kürt emekçileri, ilk soluklanma fırsatında arkalarını döndükleri sahile göz atışlarında, küçük mülk sahiplerinin o gemileri çoktan onarmaya başlamış olduklarını gördüler. Eski bayraklar inmiş, yeni bayraklar çekilmiş, is kokan tahtalar üzerine boyalar atılmış olan bu “Demokratik Cumhuriyet” gemisinin, her taraftan su aldyğını anlamak, emekçi yoksul Kürt halkı için zor olmadı.

Rota değiştirdi, UKH’ni giderek daha belirgin biçimde mülk sahibi kesimlerin etkin olduğu bir harekete dönüştürdü. Eylem biçimleri, sözcülerin söylemleri ve burjuva sınıfla daha açıktan girilen ilişkiler; yoksul emekçileri arka plana itti. Oysa ezilen bir ulus olmanın gerçek ve en katlanılmaz acılarını çekenler, yine yoksul kesimlerdi. Zorla göç ettirilen, büyük kentlerin kıyılarında tenekeden evlerde ve çadırlarda yıllar boyunca açlık-sefaletle koyun koyuna yaşayan onlardı. Mevsimlik işçi olarak gittikleri tarım bölgelerinde aşıldıkları, lince uğrayan onlardı. Sefalet ücretiyle, sigortasız ve kaçak çalıştırılan onlardı. Ve onlar, inatla, onurla, ezilen bir ulus olmanın bütün acı yüklerini omuzlarında taşımaya devam ettiler. İşte bu yüzden, yoksul emekçi yığınların politika sahnesinin en başına muhteşem bir dönüş yapmaları kaçınılmazdı.

Yoksul Kürt emekçilerinin en yodun olduğu Pemdinli ve Hakkâri’nin diğer yerlerinde ayağa kalkmaları, duru gökte çakan bir pımprek değildi. Onlar, 2005 yılına boydan boya damgalarını vurmuşlardı. Newroz’da milyonlarca kendilerini gösterdiler, cenazeler her geçen gün daha kitlesel, daha kavgacı eylemlerle kaldırıldı. Yoksul emekçilerin yeniden politika sahnesine girmesinden panikleyen teknelci sermaye, onları “sözde vatandaş” ilan ediverdi. Linçler ve katliam tehditleriyle sindirmek istedi. En güçlü cevap Pemdinli Yüksekova ve Hakkâri halkından geldi.

Serhıldanlar 90’lı yıllarda, özünde küçük mülk sahibi sınıfların sözcülüğünü yapan UKH’ni Kürt halkının önderliğine taşımıştı. 2005 serhıldanları ise, en yoksul kesimlerin bu önderlere bir uyarıştı. Tarih tekerrür etmiyordu, bir üst düzeyde yeniden canlanıyordu.

Pemdinli ile birlikte anlaşıldı ki, UKH’nin burjuvaziye uzlaşmaya dayalı alabildiğine dar “çözüm” projesi, yoksul emekçi kesimlerin özlemleriyle, en acil ihtiyaçları ve duygularıyla örtülüyordu. Olayların en sıcak döneminde UKH, “yeniden bağımsız bir devlet için mücadeleye geri dönme” söylemini ortaya atarken, duyulan sıkıntının esas buydu. Ama biz söyleme değil, yapılanlara bakalım. Pemdinli’yle başlayan ve hızla çevre illere yayılan serhıldanların hızını kim kesti? Bir hafta boyunca Diyarbakır’dan ses çıkmasını önleyenler kimlerdi? Bu soruların cevabı bir sır değil. Murat Karayılan, gazete verdiği mülakatta, halkı sakinleştirmek için ellerinden geleni yaptıklarını açıkladı.

Ayıklanmanın kimi anlarında, tayin edici güç henüz toplanmadığı için, düşman henüz en zayıf anını yaşamadığı için, öncüler ayaklanan kitlelerin hareketini geri çekebilirler. Lenin, 1917 Temmuz olaylarını bu gerekçelerle geri çekmişti. Fakat Pemdinli’de olan bu değildir. UKH ne böyle bir stratejiye ne de burjuva egemenliği devirme hedeflerine sahip. Onlar, Pemdinli olaylarının, “demokratik cumhuriyet” adlı uzlaşma platformunun tüm temellerini ve koşullarını yok eden bir devrimci çıkış olduğunu biliyorlardı. Burjuvazinin bütün politik ve zor araçlarını günler boyu işlemez hale getiren, F-16’ları serhıldanların üzerinde uçmak zorunda bırakan bir devrimci kitle eylemiydi söz konusu olan. UKH’nin ise tek hedefi vardı. “Sözde vatandaşlık”tan “anayasal vatandaşlık”a terfi etmek.

Sermayenin Kayıkçı Dövüğü

Teknelci sermaye düzeni, Kürt halkının mülk sahibi sınıflarına sunduğu oldukça sınırlı hareket alanında, onların “yıkıncı-bikâyetçi muhalefet”lerine, daha uzun yıllar katlanabilirdi. Yoksul Kürt emekçilerinin bu en acil, ertelenemez ve yakıcı özelemleri olmasaydı. Tekelciliğin yoksullar üzerinde hiç bir kontrol imkânı yoktu; ama küçük mülk sahibi sınıf po-

litikacıların ellerini güçlendirmese, olayların tümüyle kontrolden çıkacağı da biliniyordu. "Anayasal vatandaşlık" üzerine odaklanan tartışmalar Kürt halkını en soyut, en belirsiz, bu nedenle en güdük dedişimlere hazırlama girişimi olarak gündeme getirildi. Kampanyanın startının, 6 Aralık'ta sermayenin en büyük ve "bir devlet gazetesi" olmakla övünen Hürriyet'te verilmesi, tartışmaların kaynağı hakkında yeterince ipucu veriyor.

Ortaya atılan "anayasal vatandaşlık" kavramı, Kürt halkını tümüyle kopuğu sermaye ve düzenine yeniden bağlama aracıdır. Böylece, Kürt halkının kendi kaderini tayin etme araç ve imkânları elinden alınacak; ezen ulus burjuvazisinin kaderine bağlı hale getirilecektir. Yani, Kürt halkı için dedişen bir şey yok, tekelci sermaye düzeni ise eskisinden çok daha güçlü egemenlik koşullarına sahip olacak.

"Anayasal vatandaşlık" teriminin Kürt halkına hangi ölçüde "dedişim" getirebileceğine ilişkin ipucunu, Kürtçe anadili üzerindeki baskılara bakıp anlayabiliriz. 2005'te anadil eğitimini talep ettiği için Eğitim-Sen mahkûm oldu. Kürtçe konuştuğu için birçok DEHAP'lı hapis ve para cezalarına çarptırıldı. Burjuvazi, anadil konusunda geri adım atmayacağına, söylemle değil, bizzat eylemle yeterince gösterdi. Buna rağmen, Kürt halkının ve emekçilerin devrimci eylemlerinin baskısı altında, güdük adımlar atmaya zorlanıyor. Kürtçe yayın için, nihayet iki yıldır raflarda tozlanan izin başvuruları sonuç-

landı ve RTÜK, deveye hendek atlatan koşullarla izin vereceğini açıkladı. Kocaman bir yılbaşı çamı vaat edildi, ortaya bir kürdan çıktı. Aynı neticenin, daha yeni tartışılmaya başlanan "anayasal vatandaşlık"ın başına geleceğinden kimsenin kuşkusu olmasın. Tartışmalar gündeme girdiğinden bu yana, CHP ve MHP gibi partilere "en sert muhalefet" rolü biçildi. Eder düzen, yakın zamanda "anayasal vatandaşlık"la Kürt halkını yeniden burjuvaziye bağlamak adını pratiğe de atmak zorunda kalırsa, bu "sert muhalefet", vaadedilen adacı kürdana çevirmek için sağlam bir gerekçe olacaktır.

28 isyan ve 29.'uncusunda 40 bin can bedeli. Ve pimdilik burjuvazinin atmak zorunda kaldığı tek adım, deveye hendek atlatan bir "yerel lehçelerde yayın yönetmeliği". Bu olgu bile tek başına, burjuva egemenliği altında kaldıkça, Kürt halkının en küçük ilerlemeyi bile, muazzam acılarla elde edebileceğinin bir kanıtıdır. Kürt halkı, en acil, en yapımsal demokratik özgürlük ve eşitlik istemlerini, burjuva egemenliğini yıkarak gerçekleştirebilir. Burjuva egemenliğini kabul etmeye ve onunla uzlaşmaya hazır öncüler, Kürt halkının kaderini böyle çiziyorlar.

Fakat ezilen ulus olmanın bütün acılarını çeken yoksul Kürt emekçileri, yakıp kül ettiği gemilere yeniden binmeyi reddettiğini Pemdinli olaylarında bir kez daha gösterdi, tercihini yaptı. Pimdi tercih sırası mülk sahibi Kürt kesimlerinde.

KAPİTALİZMİN KATLIAMLARI SÜRÜYOR

Kapitalizm vahşi yüzünü olabildiğince dehşetiyle sergilemeye devam ediyor. Kapitalizm canavarı, işçilerin, emekçilerin kanına doymuyor. Bunun son örneği Bursa'nın Nilüfer ilçesinde yaşandı. Ev tekstili üretimi yapan Özay Grup'a ait bir fabrikada 29 Aralık gecesi çıkan yangında, gece vardiyasında çalışan biri hamile 5 kadın yanarak can verdi.

Elyaf malzemelerinin bulunduğu fabrikada geceyarısı başlayan yangın bir anda patlamalarla büyüdü ve o panikle çıkış kapısını bulamayan kadın işçiler, dumandan etkilenerek zehirlendi.

Yangında ölenlerden Ayşe DENİZDALAN, Sadife DÜDÜP, Gülden ÇİÇEK, Necla ÖZVEREN ve Sevgi SESLİ'nin dışında 5 kadın işçi de zehirlenme nedeniyle hastaneye kaldırıldı. Ölen kadın işçilerin birinin 15 yaşında olduğu ve hiçbirinin sigortalarının olmadığını da görüldü.

Bursa'da fabrika yangınında can veren kadın işçiler, kapitalizmin katlettiği milyonlar arasında sadece beş isim. Gün geçmiyor ki "iş kaza"larında, önemi alınmayan "dikkatsizlik"lerle işçilerin katledildiği haberleri duyulmasın... Madenlerde, tersanelerde, atölyelerde, fabrikalarda ölümler, sakatlanmalar... Kapitalizmin kara kitabı kabarıyor ve zaman, kara kitabın bir daha hiç açılmamak üzere kapatılacağı günlere ilerliyor...

ORTADOĞU'NUN ÇIBANBAĞI KİM?

Herkesin kafasındaki soru aynı. “Nasıl bir tezgâhın içine çekiliyoruz?” Eylül ve Ekim aylarında Ankara, ABD hükümetinin en üst düzey görevlilerini ardarda adlandırdı. Derken, bu kervana son bir ay içinde CIA ve FBI başkanları da eklendi. Nihayet turizm sezonu NATO Genel Sekreteri ve İsrail Genel Kurmay Başkanıyla kapanmış görünüyor. Dindilik.

Ziyaretlerin teker teker ve arka arkaya yapılması, ABD'nin Türkiye'den istediklerini alma kararlılığı ve ısrarının bir işareti olmalı. Konuyla ilgili daha önce yaptığımız analizde, ABD'nin üzerinde en çok durduğu sorunun Suriye'deki iktidarın tasfiye edilmesi olduğunu söylemiştik. Dimdi anlaşıyor ki, masanın üzerinde yalnızca Suriye yok. İran da var.

ABD emperyalizminin aynı anda hem Suriye hem de İran'a askeri bir operasyon yapıp yapamayacağı ayrı bir tartışma konusudur. Ancak, siyasi ve diplomatik yollardan her iki ülkeye karşı bir işgalin koşullarını tüm dünyada hazırlamaya çalıştığı bir gerçek.

Son birkaç haftada, İran'a karşı hazırlıklar; daha fazla ön plana çıkmış gibi görünüyor. Fakat bu görüntüde, İran'ın yeni Cumhurbaşkanı Ahmedinejad'ın yaptığı açıklamaların yarattığı rahatsızlığı büyük payı var. Mollalar diktatörlüğünün büyük sermaye cennetine döndürdüğü İran'da, yoksulluk içinde yaşayan halk, “mütevazı” görünümlü Ahmedinejad'ı, daha çok iç sorunların halledilmesi, ekonomik koşulların düzeltilmesi için seçmişti. Ama “mütevazı” Ahmedinejad, ekonomik yapıya dokunamayacağını anlayınca, halkı her zamanki ideolojik yöntemlerle oyalama çabasına girdi. Sırasıyla ABD'ye, İsrail'e çok sert sözlerle sataftı. Bu nedenle bütün gözler, İran'a çevrildi.

Öte yandan Suriye, kendisine yönelen tehdidi savuşturabilmek için, ne kadar yumuşak mesajlar verse, ne kadar işbirliğine hazır olduğunu gösterse de, topun adzına konmaktan kurtulamıyor. Her fırsatta ABD ve İngiliz emperyalistler, Suriye'ye parmaklarını sallayarak “sabrımız taşmak üzere” diyorlar. Sonunda Suriye başkanı Beşar Esad, kendi halkına şu açıklamayı yapmak zorunda kaldı: “Ne kadar işbirliği yaparsak yapalım, bir ay sonra sonuç, Suriye'nin sovruturmayla işbirliği yapmadığı peklinde ortaya çıkacak.”

Suriye'de Baas rejiminin, neden böyle birden bire ABD hegemonyasının baş hedefi haline geldiğini yeterince açıklamıştık. Özetlersek, Suriye, kendi arzusu bunun tam tersi olmasına rağmen, birden bire Arap ulusçuluğunun örnek ülkesi durumuna geldi ve dahası, İsrail'le savaş halinde olan (kadıt üzerinde) tek Arap ülkesi olduğu, onu Filistin davasının, Saddam gittikten sonra, tek “koruyucusu” durumuna getirdi. Biraz ileride, bunun ne biçim bir “koruyuculuk” olduğunu göreceğiz. Filistin davası temelinde bir Arap ulusçuluğu, bugün ABD'nin Ortadoğu planlarının önündeki engellerden biri. Bu engeli temizlemek için ABD'nin artık askeri hazırlık anlamında da harekete geçtiğini söyleyebiliriz. İskenderun limanından NATO üslerine binlerce ton uçak yakıtı ikmaline ilişkin haberler, gazetelerde sıkça yer almaya başladı.

Suriye emperyalizminin her zaman “üvey evladı” oldu. Bu tağkafa yankiler, Suriye'nin burjuva dünya adına Ortadoğu'da karşıtlığı haltları hiç anlayamadılar. Oysa en başta bu toprakların emekçileri, artık ufukta tüm hatlarıyla belirmekte olan bir Suriye savaşında doğru tutum belirleyebilmek için, bu tarihi gerçekleri bilmeliler.

Ne Yapsa Yaranamadı!

Filistinli devrimciler, mücadelelerinin “emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe” karşı olduğunu söylerken, gericilik sözünün kimi hedeflediği bellidir. Filistinliler, kendilerinin de bir parçası olduğu Arap dünyasında, burjuva gericiliğine karşı her zaman uyanık davrandılar. En kritik anlarda Arap gericiliği, emperyalizmin Ortadoğu'daki can simidi olmuştur. Bugünkü görüntünün tersine, Suriye de bu kritik anların can simitlerinden biridir.

Suriye, Ortadoğu'ya özgü bir politik gericiliğin merkezlerinden biridir. Gericiliğin esas hedefi, yodun anti-emperyalist duygularla ve politik birikimle dolu halkın, sosyalizme doğru ilerlemesini önlemektir. Bu çabayı Ortadoğu'ya özgü hale getiren şey, halkın anti-emperyalist ve anti-siyonist duygularının ustaca sömürülmesidir. Suriye, emperyalizmin bölgedeki ileri karakolu, Arap halklarının öfkesinin somut-açık hedefi olan İsrail'e karşı hasmane bir tutum izlerken; diğer taraftan, Filistin mücadelesinin büyük devrimci etkilerini sınırlandırmak için, İsrail'le gizli işbirliği yapmaktan çekinmedi. Yani ön kapıdan badiya çadıra kovaladığını, gece gizlice ve sessizce bacadan aldı. İşte, tipik Ortadoğu politikacılığı...

Bu konuya ilişkin en önemli örnek, Lübnan'da 70'li yıllarda iktidarı fethetmeye çok yaklaşılan Lübnan Ulusal Cephesi'nin tasfiye edilmesidir. 70'li yıllarda, Lübnan Halk Kurtuluş Cephesi gibi büyük Filistinli devrimci partileri barındıran Ulusal Cephe, ülkenin neredeyse üçte ikisinden fazlasını kontrol eder duruma gelmişti. Lübnan, o dönemde Ortadoğu'da toplumsal bir devrime ve devrimci bir iktidara en yakın duran ülke konumuna gelmişti. Suriye, tam bu noktada devreye girerek, Lübnan'a asker çıkardı. İlk adım, Cephe'nin iç çelişkilerinden yararlanarak onu parçalamak oldu. Suriye'den silah yardımı alan dinci gerici örgütler, Lübnan komünistlerine saldırıya geçti. Cephe etkinliğini kaybetmeye başladı. Lübnan'ı kuzeyden işgal eden Suriye'ye, İsrail de güneyden destek verdi ve 1982 yılında Beyrut Kuşatmasıyla, Filistinli örgütler Lübnan'ı terk etmek zorunda kaldılar. Bu ikili kıskacıtan sonra Lübnan Devrimi'nin cephe örgütü bir daha belini doğrultmadı.

Suriye'nin gerici politikalarının çok bilinen bir başka örneği, 1991 yılında Irak'a karşı yapılan saldırıda, ABD'nin yanında yer aldığı açıklamasıdır. Bu savaş sırasında Hafız Esad, Arap dünyası içindeki en büyük rakibi Saddam'ın ve Irak Baas Partisi'nin tasfiye olacağına umut ediyordu. Böylece, 1982 yılında Lübnan'ı adeta katararak terk eden ABD ordu güçleri, bu kez 1991'de Baad'tan kapsızından içeri davet ediliyordu.

Suriye'yi yöneten egemen güçler, Fransız tekelleri aracılığıyla emperyalist dünya ile entegrasyon yoluna girdiler. Fakat halkın yodun anti-emperyalist ve anti-siyonist duyguları, onları bu konuda çok sakıncalı davranmaya itti. Bu yüzden de, hep emperyalizmin “üvey” evladı oldular.

ABD, en yukarıdan ağadıya doğru yuvarlanan kocaman bir taş gibi önüne geleni aynı felakete sürüklerken, Türkiye'nin tavrının ne olacağını tahmin etmiyor değil. ABD'nin İran'a bir saldırı yapacağı ihtimalinin sıkça konuşulduğu bir dönemde, ne diyor bir general:

“İran, ABD-Türkiye ilişkilerini bozmaya değecek bir ülke değil.”

Bu söz, Suriye için çok daha rahat söylenebilirdi. ABD'nin Irak'tan sonra, bir başka Ortadoğu ülkesine saldırmasının bir delilik olduğunu düpiyenler, aynı akıl tutulmasında ABD'nin yalnız olmağı unutmazınlar.

VARDIK VARIZ VAROLACAĞIZ

“Hepimiz Birer Sevdayız”

Sevdamıza yapılan saldırıyı kitlelere duyurmak devletin çirkin yüzünü tephir etmek ve aynı zamanda bu olayın işçi ve emekçi insanların mücadelesinden bağımsız olmadığını duyurmak için bir kampanyaya başlatıldı. Hepimiz Birer Sevdayız Kampanyası dahilinde bir çok yerde basın açıklamaları ve yürüyüşler yapıldı.

Ykitelli’de yapılan son etkinlik bu kampanyanın sadece bir parçasıydı. Biz bu etkinliği Sevdamızın yalnız olmadığını duyurmak ve daha çok kitleye ulaşmak için yaptık. Bir haftalık yodun bir konser çalışması yaptık. Ykitelli ve yakın bölgelerde tek tek evlere girip bu çirkin saldırının Sevda Aydın nezdinde onlara yapıldığını ve Sevda Aydın’ı bütün işçi emekçilerin sahiplenmesi gerektiğini, bu konsere gelerek bu alçakça saldırıya karşı olduklarını düşmana göstereceklerini söyledik. Ve düşmana en güzel cevabı gençlik verdi.

Etkinliğin başlamasına bir saat kala kapıda gençler birikmeye başladı. Salon tıklım tıklım dolunca etkinliğe başlandı. Belki bu saldırı ilk dedildi ve son da olmayacak. Ama biz bu kampanyayı geliştirdikçe ve kitlelere mal ettikçe düşman elini kolunu sallayarak gezemeyecek işçi-emekçi mahallelerinde. Etkinliğimizde konuşma yapan Sevdamız bir kez daha yüzler-

ce insanın önünde “Benim onurum ve benim kavgamdır hiçbir saldırı beni devrimci sanatı üretmekten ve kitlelere ulaştırmaktan alıkoymaz” diye haykırdı. Salonda alkışlar ve sloganlarla kitle Sevda yoldaşını sahiplendi.

Daha sonra devrimci sanatı üreten ve türkülerleriyle haykıran Emeğe Ezgi sahne aldı. Kürtçe ve Türkçe türküler söyledi Sevdamız için. Onlardan sonra bu kez, Ykitelli Ekin Sanat Merkezi Diir Grubumuz çıktı sahneye, yüreklerinin sesini Sevdamızına ulaştırdılar. Son olarak sahne alan Hemê Hacı Sevdamızına yapılan bu alçak saldırıyı önce Kürtçe daha sonra Türkçe kınadığını söyleyip, Sevda’nın mücadelesini sahiplendiğini ve herkesin sahiplenmesi gerektiğini söyledi. Salonda büyük bir coşku vardı. Hemê Hacı kitleyi coşturdu. Sloganlar, zılgıtlar ve alkışlarla etkinliğimizi bitirdik.

Bu kampanyanın bir parçası olan Ykitelli yerinde yapılmış olduğumuz bu konser amacına ulaştı. Yüzlerce insan Sevdamızını sahiplendi ve saldırıyı kınadı. Buradan bir kez daha haykırıyoruz, Baskılar Bizi Yıldıramaz Devrimci Sanat Engellenemez!

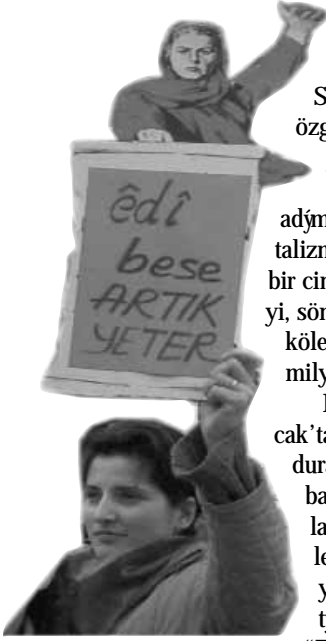
**UMUDUMUZ KAVGADA
KAVGAMIZ SANATIMIZLA!
HEPİMİZ BİRER SEVDAYIZ!**

Ykitelli Ekin Sanat Merkezi

HEPİMİZ BİRER SEVDAYIZ

Sevda

bir kadın... Sevda bir emekçi... Sevda bir devrim işçisi... Sevda özgürlük sevdasının pebinden yürüyen bir kadın savaşçı... Ve Sevda, insanlığın ileriye doğru büyük adımlar atarak ulaştığı 21.yy' da kapitalizmin kölelik boyunduruğu altında bir cins olarak da hala her türlü ezilme-yi, sömürülmeyi, ağadılanmayı yağayan kölelerin kölesi konumu devam eden milyonlarca kadının çöğlüğü...

EKA (Emekçi Kadınlar) 4 Ocak'ta saat 12.30'da Taksim Tramvay durağında Sevda Aydın için yaptığı başın açıklamasına bu sözlerle bağladı. Emekçi Kadınlar, halkı özgürleşme ve devrim mücadelesini yükseltmeye çağırarak çık çık atışları "Hepimiz Birer Sevdayız", "Emekçi Kadınlar Devrimle Özgür-

lepecek", "Sevdalarımız Yalnız Değildir", "İnsanlık Onuru İpkenceyi Yenecek", "Baskılar İpkenceler Tecavüzler Bizleri Yıldırılmaz" sloganlarıyla Taksim'i inlettiler. Başın açıklaması bu sözlerle devam etti:

"Bugün de, tüm kapitalist dünyada olduğu gibi üzerinde yağadığımız topraklarda da on yıllardır süregelen sınıflar sa-

vahı giderek keskinleşen ve şiddetlenen bir zeminde yükselerek devam ediyor. Bu savaş çürüyen, kokuşan, yozlaşan ve insanlığın tüm geleceğini yok etmeye çalışan eski dünyanın temsilcisi sermaye sınıfıyla; insanlığın geleceğini kurtaracak, onun insanca yaşam düşlerini gerçekleştirecek olan yeni dünyanın temsilcisi proletarya arasında sürüyor. (...)

Çifte sömürü köpüllerinde en ağır baskı ve ağadılanmayı yağayan kadın yđönları, kölelik zincirlerinden kurtulmak için bu çürümüş, köhnemiş dünyanın tüm hücrelerine kadar parçalanıp yıkılmasın ve yok edilmesini her geçen gün biraz daha fazla görüyor, kavırıyor ve bilince çıkarıyor. Kendi yaşamlarından çıkardıkları bu bilinç onları, kendi kurtuluşları için yolunu kendi elleriyle açmalarına ve özgürleşme mücadelesinde sınıf kardeşlerinin yanında daha kararlıca yer almaya itiyor. Bugün, yaşamın ve mücadelenin her alanında kadınların daha fazla öne çıkışı aynı zamanda sınıflar savaşının yeni ulaştığı düzeyi gösteriyor.

(...) Bütün tarihi katliamlarla, kıymımlarla, ipkencelerle ve baskılarla dolu olan sermaye sınıfı bu saldışıların daha da artıracak, faşizm en kanlı ve vahşi yüzüyle insanlığın arasında dolaymaktan çekinmeyecektir. (...)

Bizler EMEKÇİ KADINLAR olarak diyoruz ki; Sevda AYDIN'a yapılan bu ağadılık saldışı ne ilktir ne de son olacaktır. Açlığın, yoksulluğun, yoksunluğun, her türlü ağadılanmanın ve yaşamdan kovulmanın asıl kaynağı sermaye düzeni var oldukça insanlık kan ve gözyağı denizinde boğulmaya, insanlığı yaşama mahkûm edilmeye devam edecektir.

Kadınların ve tüm insanlığın gerçek kurtuluşunu ve özgürleşmesini sadlamanın önköşülü sosyalizme varma mücadelemiz sürüyor. Bütün kadınları bu hedef doğrultusunda yürütmeye, Özgürleşme ve devrim mücadelesini yükseltmeye çağırıyoruz."

Atılan sloganlarla eylem sona erdi.

HEPİMİZ BİRER SEVDAYIZ!
SEVDA AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!
EMEKÇİ KADINLAR DEVRİMLE ÖZGÜRLEPECEK!

Antep GEB'den Sevdamıza Destek

Derneğimizi açarak dümana karşı gerçekleştirdiğimiz ilk eylemimizin ardından, ikinci eylemimizi de Sevda AYDIN için gerçekleştirdik. İstanbul'da sivil polisler tarafından kaçırlarak tecavüz şikâyesine uğrayan Sevdamız için birçok yerde gerçekleştirilen eylemlere bizler de gençlik cephesinden Antep'te cevap veriyoruz, vereceğiz.

Antep GEB (Genç Emekçiler Birliği) olarak 8 Ocak günü gerçekleştirdiğimiz eylemimize Antep'in en işlek caddesi olan Gaziler Caddesi'nden saat 13.00'de başladık. "Sevda AYDIN Yalnız Değildir", "Tecavüzcü Polis Hesap Verecek", "Tecavüzler Bizi Yıldırılmaz", "Devrimci Sanat Engellenemez", "Yaşasın Genç Emekçiler Birliği" sloganlarını attık. Adliye binası önüne geldiğimizde bir süre daha sloganlara devam ettikten sonra GEB temsilcisi arkadaşımız basın açıklamasını okudu.

Açıklamanın ardından başka bir arkadaşımız da bir gün önce Ölüm Orucu eylemini sürdüren Serdar DEMİREL'in zorla müdahale şikâyesi sonucu ölümsüzleşmesiyle ilgili bir konuşma yaptı. Konuşmada, 19 Aralık 2000'den bugüne kadar 121 devrimcinin ölümsüzleştiği, Ölüm Orucu eyleminin devam ettiği vurgulandı. Konuşmanın ardından da "Serdar DEMİREL Ölümsüzdür", "Ölüm Orucu Sürüyor Süreceğe Kadar", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarını atarak eylemimizi bitirdik.

Eylem boyunca çevremizde toplanan birçok insan tarafından desteklendik. Kimisi "işte bunlar bizim çocuklar", kimisi "bunlar bizim Genç Emekçiler Birliği" derken, kimi yapı insanlar da eylem hazırlıkları sürerken yanımıza gelip önlükleri giymemize yardımcı oldular. Eylemin sonunda ise açıklamamızı izleyen 100'ü aşkın insanın bizleri alkışlayarak desteklemesi görülmeye değerdi.

Antep GEB olarak Sevdalarımızın, devrimci tutsakların, emekçilerin, öğrencilerin ve Kürt halkının mücadelesinin yanında olmaya devam edeceğiz.

**SEVDALARIMIZ YALNIZ DEĞİLDİR!
ANTEP GEB
(GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ)**

BASKILAR BİZİ YILDIRILAMAZ

Yükitelli Ekin Sanat Merkezi, Yüksekitelli'de işçilerin emekçilerin kültürünü geliştirmek için yıllardır devrimci sanat faaliyetini yürütüyor. Bunu engellemek isteyen sistem ise, emekçilerin, gençlerin, ailelerin Ekin Sanat Merkezi'ne gitmemesi için çeşitli saldırılar gerçekleştireyor.

Bu saldırılar son zamanlarda Sanat Merkezini sivil ve resmi polislerce abluka altına alınması, gözetlemeler, tacizler, Sanat Merkezi çalışanlarının evlerini tacizler şeklinde artmış durumda. Bu şekilde işçilerin emekçilerin Sanat Merkezi'ni sahiplenmesini engellemeye çalışıyorlar.

Biz de bu baskıyı protesto ve tephir etmek için, Yüksekitelli Parselleri Caddesi'nde Onur Market önünde 7 Ocak günü saat 14:00'de Ekin Sanat Merkezi olarak bir basın açıklaması gerçekleştirdik. "Baskılar Tecavüzler Bizi Yıldırılmaz, Devrimci Sanat Engellenemez/ Ekin Sanat Merkezi" pankartını açtığımız eylemde yolda polis ablukasını vardık. Faşizm devrimci sanat-

tan öyle korkuyordu ki, çevik kuvveti, sivil polisleri, akrebi yetmemiş, panzerleri ile de Yüksekitelli'yi ablukaya almıştı. ESP'nin de destek verdiği eylemde, kamuoyunu bilgilendirmek için hazırladığımız metni okuduk. "Devrimci Sanat Engellenemez", "Bu Abluka Dağlacak", "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Hepimiz Birer Sevdamız" şeklinde sloganlar atarak eylemimizi bitirdik.

Daha sonra basın açıklamasına destek veren avukatlar, saldırılarla ilgili suç duyurusunda bulundu. Bir kere daha haykırıyoruz. Hiçbir güç, hiçbir saldırı işçilerin emekçilerin kültürünü üretmemize, onlara ulaştırmamıza engel olamaz.

BU ABLUKA DAĞILACAK!

UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA!

Yükitelli Ekin Sanat Merkezi

HEPİMİZ BİRER SEVDAYIZ

12 Aralık günü, saat 16.00'da İstanbul'un en kalabalık duraklarından birisi olan Aksaray Yusufpaşa durağından, zorla bir araca bindirilerek kaçırılan, daha sonra başına çuval geçirilmiş bir şekilde Çobançeşme otobüs durağına atılan Sevdanın tecavüz ihkencesine uğraması, toplumun büyük bir kesiminde, devrimci kamuoyunda büyük bir tepki ile karşılandı.

Olayın hemen ardından, İHD'de yapılan basın açıklamasında biraraya gelen insan kalabalığı, oluşan duyarlılığın somutlaşması oldu. Açıklamanın ardından, İHD'ye sığınmayan öfke sokağa çıktı. İstiklal Caddesi savaş alanına döndü.

"Hepimiz Birer Sevdayız" haykırışı, ülkenin dört bir yanından yükseldi. İzmir'den, Ankara'dan, Antep'ten, Diyarbakır'dan, Eskişehir'den, Batman'dan ardı ardına haberler geldi. Yapılan basın açıklamalarında Sevdamıza yapılan tecavüz ihkencesi lanetlendi. Birçok kadının açıklamakta zorlandığı bu saldırıyı, kamuoyuna açıklayan, hesap soran Sevdamız, yalnızca bu tavrıyla dahi ne kadar güçlü olduğunu hepimize göstermiş oldu. Ama verilen toplumsal desteğin, onu yürüttüğü bu yolda daha da güçlendirdiği bir başka gerçektir.

Her yanda kendiliğinden gelişen eylemlilikleri, ortak bir paydada bir araya getirmek için harekete geçildi. Kültür Sanat Merkezleri, kadın örgütleri, avukatlar olmak üzere, üç ayrı alandan birliktelikler oluşturmak için çağrılar yapıldı.

"Kaçırılmalara, İhkencelere, Tecavüzlere Son" diyen Ayrılgı Sanat Merkezi, İkitelli Ekin Sanat Merkezi, Tohum Kültür

Merkezi, Gazi Ayrılgı Ekin Sanat Merkezi, Yapı Sanat Evi, Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi, Başka Kültür Evi bir araya geldi. Oluşan bu birliktelik "Hepimiz Birer Sevdayız" diyerek, Galatasaray Lisesi önünde yaptığı basın açıklamasıyla, kendini kamuoyuna ilan etti. 8 Mart'a kadar devam edecek olan bir kampanyayı hedef olarak belirlediğini açıkladı.

Emekçi kadınlar (EKA), Taksim Tramvay durağında yaptığı basın açıklamasının ardından, kadın örgütlerine bir çağrı yaparak, güçleri birleştirmeye davet etti. Devrimci bir kadının bedenine dönük yapılan bu saldırı karşısında, kadın örgütlerinin yapacağı ortak eylemlilikler, önemli bir yere sahip olacaktır.

Sevdalarımıza yapılan saldırılarla hedeflerinin ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu anlamda yapacağımız ortak eylemlilikler, sürece damgasını vuracak ve bizleri daha güçlü kılacaktır.

Sevdamıza yapılan saldırı ile hedeflenen şey, daha başında, Sevdamızın dimdik ayakta duruşu ile yapılan eylemlilikler ve gösterilen duyarlılıkla başarısızlığa uğratılmıştır. "Hepimiz Birer Sevdayız" haykırışı, onların başarısızlığının, yenilgisinin adı olmuştur. Yeterli midir? Elbette hayır... Daha yapacak çok şeyimiz var.

AYAKLANMALAR YÜZYILINDA YENİ BİR YIL

Yeni bir yılın başlangıcında, geriye doğru toplu bir bakış, proletaryanın önünü görebilmesi, görevlerini ve izleyeceği yolu daha iyi görebilmesi için her zaman gereklidir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi bir yılın toplu bilançosu anlamına gelecek böyle bir muhasebeyi, eksikliklerini tespit etmek, hata ve zaafıların görmek, bir yıl içinde katettiği mesafeyi ölçebilmek amacıyla mutlaka yapmalıdır.

2006 yılının ilk ayını geride geçmişi toplu bir bakış fırlattığımızda bu somut gerçekle yüzleştiğimizi görüyoruz:

1) Ortadoğu'da daha kapsamlı ve daha kanlı bir savaş, diplomasinin eliyle büyük bir hızla hazırlanıyor. 2) Burjuvazi bütün dünyada proletarya ve diğer emekçi sınıflara karşı saldırılarını artırmaya devam ediyor. Bu saldırıların da burjuvaziye ayaklanmalarla, sokak gösterileriyle ve daha farklı yollarla karşılaşıyor. Fransa'da işsiz yoksulların ayaklanması ve yaklaşan Avrupa'nın tümüne yayılma eğilimi göstermesi bu karşılaşımın, kapitalizme karşı birikmiş öfkenin en somut ifadesi olmuştur. 3) Dünya emekçi sınıflarının sosyalizme yönelmesi genel ve somut bir eğilim haline gelmiştir. Latin Amerika halklarının durumu bu eğilimin en belirgin örneğidir. 4) Türkiye ve K.Kürdistan'da iç savaş burjuvazinin 'topyekün savaş' konseptiyle birlikte yeni bir aşamaya girmiştir. 5) Kürt halkı ve Türkiye işçi sınıfı burjuvazinin bu hamlesine ayaklanmalarla, kitle eylemleriyle yanıt vermişlerdir. 6) Bütün bu devrimci süreç içinde proletaryanın devrimci sınıf partisi olarak Leninist Parti büyük bir atılım gerçekleştirmiştir.

Görüldüğü gibi bir yıl gibi kısa bir zaman aralığında Türkiye, K.Kürdistan ve dünyanın geri kalan kısmında ortaya çıkan gelişmelerin tümü, 21. yüzyılın bir "Ayaklanmalar Yüzyılı" olacağını bir kez daha doğrulamış bulunmaktadır.

Latin Amerika'dan Avrupa'ya oradan Asya ve Afrika'ya kadar her yerde kapitalist toplumları sarsan ayaklanmalar, savaşlar, yükselen işçi ve emekçi eylemleriyle dolu bir yıl geride bıraktık. 2005 yılı biriktirdiği tüm çelişki ve çatışmaları daha da yoğunlaşmış halde yerini 2006 yılına devretti. Öyleyse, 2006 yılı için, halk arasında yaygın bir deyişle, perşembenin gelip çarşambadan bellidir diyebiliriz. Demek ki, devrimci proletarya ve onun devrimci komünist partisi için birinci ve temel görev ayaklanmaların pratik hazırlanması ve devrimin pratik örgütlenmesi olacaktır.

Emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu bunalım ve yeni evrenin sızramalı karakteri, devrimin zorunluluğunun yeni sızra, olanaklarını da artırıyor. Bu olanakların genişliği ve çeşitliliği, ayaklanma ve devrim sorununa bir sanat gibi yaklaşması gerekenler tarafından hızla görülüp, bunların tek bir amaca doğru hızla yönlendirilmesi gerekiyor.

Bugün dünya üzerinde egemen olan tekelci kapitalizm, egemenliğini artık sürdürmüyor. Ne kapitalist tekel arası birleşmeler, ne teknolojik gelişmeler, ne de 'neoliberalizm', kapitalizmi içerisine girdiği karanlık tünellerden çıkarabiliyor. Her şey, Lenin'in on yıllar önce söylediği bu sözlerle uygun olarak gelişiyor:

"...dünya kapitalist sisteminin gidip, tek tekele döndü; ancak kapitalizm bu aşamaya ulaşmadan birçok ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel nedenlerden dolayı kendi karşıtına dönecektir". Tam da şimdi emperyalist-kapitalist sistem, bu "ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel" nedenlerin hepsini patlamaya hazır birer bomba gibi badırında taşıyor. Ve bunların hepsi şimdi aynı tarihsel kesitte sıkışmaya ve emperyalist-kapitalist sistemi sıkıştırmaya başlamış durumdadır.

Şimdi her şey "sızrama" sözcüğünde gizlidir. Artık dünya üzerindeki çelişki ve

çatışmaların başka türlü çözümü mümkün değildir. Ayakta kalmış olan kitlelerin "radikal gereksinimler"inin bir devrim olmadan karşılanması olanaksızdır. Bu nedenle bütün olaylar ve olgular, birbirinden kopukmuş gibi görünen ama birbirine sıkı sıkıya bağlı bir dizi gelişme, bizleri tarihsel bir sıçramanın eşiğine getirmiş durumdadır. 2005 yılı bunun irili ufaklı provalarının yapıldığı bir yıl oldu; 2006 ise dünya kapitalist sisteminin çöküşüne tanıklık edebilecek bir yıl olmaya adaydır. Tarihsel olarak yoğunlaşmış, ardı ardına gelen, üst üste binen olay ve olgularla sıkıştırılmış bir süreç, büyük patlamalar olmadan süremez.

Yımserli olduğumuz Nesnellikten Besleniyor

Bugün dünyaya tek yanlı bir bakış, dünyayı sadece "güvensiz, çatışmalı ve karşıt" görebilir. Her şeyin emperyalistlerin ya da daha özel olarak ABD emperyalizminin planlarına göre geliştiğini kabul edenler için, dünya üzerindeki işçi ve emekçi eylemlerinin ya da ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelelerinin olayların gelişimi üzerinde bir belirleyicilikleri yoktur. Bu bakış açısı, emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik ve siyasal kriz içinde olduğunu, büyük bir egemenlik krizi yaşadığını, emperyalistlerin kendi aralarındaki çatışmaların büyüklüğünü kavrayamıyor.

Emperyalizmin bu an, "ayakta kalma stratejisi" uygulamanın dışında bir şey yapamadığını burjuva ideologlar bile kabul ederken, ortalama sol bakışın karamsarlığını anlamak gerçekten güç. Onların bu "sürekli karamsarlığı", bazen olayların sızramalı gelişimi sonucu bir an için kayboluyor ama sonra yeniden yeniden üzerlerine çöküyor. Tam küçük burjuvazinin ruh haline özgü, o ruh haline uygun bir durum.. Kısa bir coşku anı ve beklenen 'zafer' geciktirmede tam bir moral çöküş, burjuvazinin gücü karşısında diz çökme..

Latin Amerika'daki gelişmeler, ortalama sola üzerindeki karamsarlık havası

ný dağıtacak gücü vermeye yetmemiştir. Her zaman olayları kişilerle açıklamaya alışmış olan ortalama sol hareket, Latin Amerika'da sosyalistleri iktidara getiren dinamiklerin ne olduğunu araştıracasına, Chavez'in ya da Morales'in ne kadar sosyalist olup olmadığını araştırmaya girişmiştir. Oysa aslolan, yđđınların yönelimidir. Ve Latin Amerika'da sosyalist yönetimlerin iğbalyına gelmesi, her şeyden önce yđđınların sosyalizme olan özleminin ifadesi ve sonucudur. Bu Chavez ya da Morales'in kişiliklerinden ayrı ele alınması gereken bir konudur. Tarih sınıf savaşmalarının tarihidir. Elbette bu tarihte bireylerin belli bir rolü vardır. Ama bireyler ancak sınıf savaşımın koşullarını uygun olduğu durumlarda etkin bir rol oynayabilirler. Her dönemin kendi kahramanlarına ihtiyacı vardır ve onları hazır bulmazsa halkın kendisi onları yaratır. Bu anlamda Latin Amerika'da ya da başka yerde liderler sosyalizme yöneliyorlarsa bu, geniş kitleler sosyalizme yönelindikleri içindir; yoksa liderler sosyalizme yöneldikleri için kitleler sosyalizme yöneliyor dedil... Bu bağlamda Chavez, Morales ya da bir başka sosyalist olduğunu ve sosyalist önlemler alacağını söylüyorsa emekçi sınıflar onları sözlerine uygun davranışları sürece destekleyecekler.

Geçen yılın son aylarında Fransa'da kendiliğinden başlayan ayaklanma, "ölüler"i bile diriltecek türdendi. Fransız "balırcıplaklar"ın öfke patlaması, bir anda sadece Paris'i değil, tüm dünyayı etkisi altına aldı. Bir devrimin teknelci kapitalizmin bütün pencerelerinden bize baktığını bundan daha iyi gösterebilecek bir olay var mıdır? Ama heyhat! Ortalama sol bilinc, siyasetin dilinin Fransızca olmaya başladığını bir kenara bırakarak, yanan arabalarla, Türkiye bakanlarının olaylar hakkında beş para etmez sözleriyle vb ilgilendi. Bunun bir ayaklanma olmadığını, kısa sürede sönmüneceğine o kadar eminlerdi ki, ayaklanma geriye çekildiğinde "haklı" çıkmış olmanın sevincini yapıyorlar! "Sürekli karamsarlıkları"ny güçlendirecek bir neden daha bulmuşlardı ne de olsa! Oysa Paris Ayaklanması haftalarca sürmüştü, "Devrim Fehri" haftalarca yoksulların öfkesine tanık olmuştu. Bu ayaklanmayı ortaya çıkaran nedenler kaybolmadığına göre, gelecekte daha güçlü ortaya çıkmak üzere verilen bu kısa "mola" yanlış anlaşılmalıdır.

Aynı durum Pemdinli Ayaklanması için de geçerlidir. Ne Kürt halkını ayaklanmaya götüren nedenler ortadan kalk-

mıştır ne de Kürt halkının sahip olduğu ayaklanmacı ruh hali tavsamsıdır. Tam tersine, her geçen gün gelişen olaylar Kürt halkının yeni Pemdinliler, yeni Yüksekövalar yaratabileceğini gösteriyor. Ayaklanmanın geri çekilmiş olması geçici bir durumu ifade eder ve şimdi iki ayaklanma arası verilen kısa bir mola sürecinde bulunduğumuz ortadadır. Kürt halkı, şimdi yeni bir ayaklanma için güç birleştiriyor; hazırlık yapıyor. Bunun aksini düşünmek ayaklanma ve devrimler tarihinden hiç bir şey anlamış olmak demektir.

Burjuva İç Savaşa Karşı Devrimci İç Savaş

2005 yılı, tüm dünya üzerinde işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı, burjuvazinin savaşını doğandırdığı bir yıl oldu. Bir yandan teknelci kapitalist sistem özelleştirmelere hız verirken, bir yandan da kazanılmış haklara saldırıların arttığı. Emek-sermaye çelişkisi, kendini her alanda hissettirdi. Dünyanın birçok yerinde fabrikalar kapatıldı, işçiler sokağa atıldı. Grevlere ve işçi eylemlerine saldırılar arttı. Emperyalist ülkelerin zirvelerine karşı düzenlenen "küreselleşme karşıtı" eylemlerde çatışmalar doğandı. Sermaye sınıfı dünyanın her tarafında işçi ve emekçi sınıflara karşı tarihi saldırısını arttırdı. "İngiltere'nin 11 Eylül'ü" dediğimiz Londra metrolarındaki patlamalardan sonra Avrupa'da birbiri peşi sıra çıkarılan "Terörle Mücadele Yasaları", esas olarak kapitalist sisteme karşı yönelen tüm eylemleri bastırma amacı taşıyor.

Türkiye'de de mevcut "Terörle Mücadele Yasası"nın yeniden düzenlenmesi, kapsamının genişletilmesi vb gündemde. Burjuvazi, iç savaşın yeni evresinde resmi-sivil tüm güçlerini harekete geçirmek istiyor. Genelkurmay'ın her fırsatta tekrarladığı 'topyekün savaş'ın anlamı budur ve başka anlamı da yoktur. Burjuvazi, devletin bütün örgütlerinin, karşı devrimin bütün toplumsal tabanının harekete geçtiği bir savaş yürütmek istiyor çünkü artık egemen olamadığını, ancak işçi ve emekçi sınıflara karşı daha fazla zor ve baskı uygulayarak, onlarla savaşarak ayakta kalabildiğini biliyor.

Türkiye ve Kürdistan'da 2005 yılı aynı zamanda İsviçre'nin yükseltildiği, Kürt halkına saldırıların arttığı bir yıl oldu. Kitlesele kutlanan Newroz sonrası devlet tarafından organize edilen "bayrak provokasyonu" ile Kürt halkına karşı başlatılan linç girişimleri bazı yerlerde katliam provasına dönüştü. Faşizm, kitle taba-

nın harekete geçirdi ve sivil faşistlerle her yerde yurtseverlere ve devrimcilerle karşı saldırılarını boyutlandırdı. Üniversitelerde faşistler, devrimci ve yurtsever öğrencilere saldırı yaptı. Bütün bunlar, devrimin gelişimini ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını engellemek içindi. Faşizm bunda başarılı olamadı. Her ne kadar her devrim güçlü bir karşı devrim örgütleyerek gelişse de, Türkiye ve Kürdistan'da karşı devrimin devrim karşıtıdaki tüm çabaları sonuçsuz kaldı. Ne işçi ve emekçiler, ne yoksul Kürt halkı ne de devrimciler saldırılar karşısında sınıp geri çekildiler. Tam tersine, daha güçlü ve kararlı bir şekilde mücadeleyi sürdürdüler. Bu, bir yandan devrimci iç savaşın da yeni bir evreye girmekte olduğunu; diğer yandan Türkiye ve K. Kürdistan'da toplumsal devrimin çok sağlam maddi temellere, çok güçlü dinamiklere sahip olduğunu gösterdi. Bundan sonra hiçbir devrimci kitle eylemi kendi sonuçlarını ortaya çıkarmadan, toplumu derinden etkilemeden geri çekilmeyecektir.

Ve tüm bu devrimci gelişmelerin ortasında günden güne büyüyen bir devrimci komünist parti... Geçtiğimiz yıl Leninist Parti için gerçek bir atılım yılı oldu. Partinin tüm güçleri gece-gündüz demeden militanca ve büyük özveriyle mücadele ederek partiyi pratik politikada belirgin bir güç haline getirmişlerdir. Bu bir iddia değil, artık gözle görülür somut bir olgudur. Henüz katedilmesi gereken uzun bir yol olduğunu unutmadan bunu rahatlıkla söyleyebiliriz: 2005 proletaryanın devrimci sınıf partisi açısından başarılarla dolu bir yıl olmuştur. Partinin bu düzeye gelmiş olması iki ülke devrimi açısından son derece önemli bir gelişmedir. Çünkü devrimin zaferinin güvencesi bu gelişmenin sürmesine; Leninist Partinin kitleler üzerindeki etkisine bağlıdır.

Artık devrim, Marx'ın deyimiyile "kapıdan içeri" girmiş durumdadır. İşçiler ve emekçiler, aç ve işsiz kalmak istemediklerini, Kürt Ulusu, kendi kaderini özgürce tayin etmek istediğini, zindanlardaki devrimci tutsaklar zindanların yıkılmasını istediklerini birçok eylemlerle ortaya koyuyorlar. Onların "kapıdan çıkarken" ne diyeceklerini henüz bilmiyoruz. Bunu tamamen devrim süreci belirleyecektir. Bizim yapmamız gereken, her yerde onlara "Bütün İktidar Emeğin Olacak" jiarını ulaştırmak, onları iktidar için mücadeleye, proletaryanın devrimci sınıf partisi bayrağı altında savaşmaya çağırmak, onları her bakımdan devrime hazırlamak ve bir halk ayaklanmasını örgütlemektir.

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 207. Gününde

“Ayaklanmalar Yüzyılı”nda yeni bir yıla girilirken, zindanlarda Ölüm Orucu savaşı sürüyor. Onlar dünyanın dört bir tarafından gelen ayaklanma haberleriyle besleniyorlar. Ayaklanma ve devrimlerin gelişmesine ve bir gün onların özgürlüklerine kavuşturacağına inanıyorlar. Devrim umudu, umut onların besliyor.

Serdar DEMYREL'in ölümsüzleşmesiyle birlikte, Ölüm Orucu'nu bu an iki kadın savaşı sürdürüyor. Fidan Kalpen Ölüm Orucu Ekibi'nden Fatma Koyupınar bugün Ölüm Orucu'nun 255. gününde. Serpilimiz ise 207. gününde.

Zafer onların gözlerinde ve alınlarındaki kızıl bantta gülümsüyor.

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!

“Yeni Yıl, Tüm Halklarımızın Zafer Yılı Olsun”

Bir yıl, kavga dolu bir yıl geride bırakıp, yeni bir kavga yılına başladık. 2005, onlarca grev, gösteri, serhiş-danlar, infazlar, işkenceler, baskılarla, ama devrimci mücadelenin emekçi kitlelerce yükseltilmesiyle geçti. 2005, zindanlarda artan baskılar, zorla sevkler, işkencelerle, ama devrimci tutsakların teslim alınamazlığıyla, zindan sorununun yaşamsallığıyla ifadesi olarak 5 yıldır sürdürdüğümüz kararlı yürüyüşümüz ile geçmiştir. Emekçi halklarımızda köklü bir değişim, istem var diyorduk ve bir yıl boyunca kitlelerin bu istemi pratikte nasıl algıladığını yaşıyorduk. Sermaye sınıfı tarihinin en baskıncı yasalarını tartışırken, yasalaştırırken, sokakların devrimci canlılığı, hareketliliği adeta burjuva iktidara karşı devrimin bir meydan okumasıydı. Kitleler, adı konmasa da devrim gibi köklü bir değişim istemini sürdürdüğü sürece -ki bundan başka da yolu yoktur- bu meydan okuma daha da güçlenecektir. Kapitalist sistem, aç karınların doyurulmasını “ramazan çadırları” ile mi başaracak ya da işsizliğin önüne, işçi atmayı ücretleri açık sınıfın da altına çekerek mi çözecek? Emekçi sınıflar bu kölece yaşam koşullarına izin mi verecek? Ezilen halkların demokrasi ve özgürlük istemlerini, sermaye egemenliğine boyun eğme, baskı ve hiddetten başka bir şey olmayan “demokratikleşme paketleri”yle mi giderecek? Konut sorununu insanların sokaklara atarak, sağlık sorununu her türlü sağlık hizmetinden men ederek mi çözecek? Çözüm bunlarsa, evet, bunları yapıyor ve daha katmerlisine hazırlanıyor. Bu sistemin kölelik ve köleliği pekiştirici şeylerin dışında verecek hiçbir şeyi yok. Emekçi, yoksul halklarımızın ise buna tahammülü yok. Yıl boyu neredeyse eyleme geçmemiş bir toplumsal katman, sınıf bulmak imkânsız. Olayların, eylemlerin biri soğumadan bir diğeri patlak verdi. En yılğınlara, umutsuzlara bile devrimin şıcağıyla veya korkusunu yaşıttırdı. Sermaye sınıfı ise 2005 yılının devrimci yükselişinden ve yaklaşan büyük bunalımdan duyduğu korku ile karşı ayaklanma hazırlıklarına hız vermiştir. Aç karınların, işsizlerin, ezilen halkların, proletaryanın girişeceği ayaklanma vakti uzak değil, çünkü aç karınların beklemeye sabrı yok. 2006'da böylesi büyük günler bizi bekliyor. Yıl boyu gerçekleştirilen baskılar, iktidar mücadelesi ile birleştirilemediği için daha fazla ilerleme gösteremediği çok açık bir sonuçtur. Bu yıl yine “Faşizme Karşı Silah Başına” ile her yere taşınacak. Emekçi halkların mücadelesi, bu ile gerçek kurtuluşa varacak. Bizleri bekleyen sayısız iş var. Bu yıl en çok okuyacağımız kitap, en çok tartışacağımız konu, bütün işlerimizin başına hayallerimizi süsleyen şey ayaklanma olacak, devrimin pratik örgütlenmesi olacak... 1 Ocak 1959'da Küba halkının başardığına başarmak için sayısız nedenimiz var. Ve o cüreti göstermemizi sağlayacak koşullarımız, o cüreti gösterecek halklarımız, devrimci proletarya, Leninist Parti var. Yeni yıl, tüm halklarımızın zafer yılı olsun.

Serpil CABADAN

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

SERDAR DEMÝREL ÖLÜMSÜZDÜR!

Ölüm Orucu Eylemi, yıllara meydan okuyarak, ölümsüzleşen 121 savaççısı ile sürüyor...

9 Mayıs 2005 tarihinde Fidan Kalpen Ölüm Orucu Ekibi ile Ölüm Orucu Eylemi'ne başlamış olan Serdar DEMÝREL de ölümsüzler kervanına katıldı.

19 Aralık günü feda eylemi yapmak isterken gardiyanlar tarafından müdahale edilerek zorla müdahale amacıyla revire kaldırılmış, 2 hafta sonra da Numune Hastanesi'ne götürülmüş olan Serdar DEMÝREL, 7 Ocak günü zorla müdahale sırasında kalp krizi geçirerek ölümsüzleşti.

TAYAD'lı aileler, 8 Ocak sabahı Ankara'da Adli Tıp önünde toplanarak Serdar DEMÝREL'in cenazesini teslim aldılar. Serdar DEMÝREL'in annesinin de içlerinde bulunduğu kitle, "Serdar Demirel Ölümsüzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarını atarak, Serdar DEMÝREL'i memleketine götürmek üzere otobüslerle hareket ettiler.

TAYAD'lı Aileler ve Serdar DEMÝREL'in ailesi, vasiyeti üzerine cenazeyi toprağa vermek üzere memleketi Çankırı'nın Ilgaz ilçesi Yaylaören Köyü'ne götürdüler. "Serdar DEMÝREL Ölümsüzdür", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" yazılı "TAYAD'lı Aileler" imzalı pankartlar ve kızıl bayraklarla mezarlarda gelen kitle, yapılan törenin ardından Serdar DEMÝREL'i alındaki kızıl bandı öperek selamladılar ve saygı durumunda bulundular. Cenaze töreninin bitiminden sonra Serdar DEMÝREL'in ailesi yoldaşları tarafından ziyaret edildi.

**ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK
ZAFERE KADAR!
SERDAR DEMÝREL ÖLÜMSÜZDÜR!**

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!

F Tipi zindanlarda Ölüm Orucu Sürüyor. 7 Ocak günü Ölüm Orucu Savaşçısı Serdar DEMÝREL'in zorla müdahale sonucu ölümsüzleşmesiyle, 19 Aralık katliamından günümüze, F Tipi zindanlarda ve dışarıda devrimci tutsaklara destek eylemlerinde ölümsüzleşenlerin sayısı 121'e yükseldi.

Ve Ölüm Orucu Eylemi Sürüyor. TKEP/L davasından tutsak Serpil CABADAN, 9 Ocak itibarıyla Ölüm Orucu Eyleminin 198.gününde. Serpil CABADAN'la aynı cezaevinde bulunan Fatma KOYUPINAR, eyleminin 246. gününde. Onlar eriyen bedeninde devrimi büyütmeyi sürdürüyorlar.

Ölüm Orucundaki tutsakların seslerini duyurabilmek için Mücadele Birliği Platformu 9 Ocak günü bir eylem yaptı. Beyoğlu'nda bulunan Galata Kulesi'nin tepesinde "Ölüm Orucu Sürüyor" pankartı açarak "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz" sloganı atmaya başlayan eylemciler, rüzgârın etkisi ve Kule'nin güvenlik görevlilerinin müdahalesiyle pankartı tam anlamıyla açamadılar. Eylemciler, "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar" kuşlamaları yaptılar.

Güvenlik güçlerinin Kule içinde 15-20 dakika kadar alıkoymuş eylemciler, daha sonra polislerin gelmesiyle gözaltına alındılar. Eylemcilerin gözaltına alınırken zafer ibareti yaptıkları ve "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz" sloganı attığı görüldü.

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

EYLEMLER...

DİK'TEN ÖLÜM ORUCU İÇİN PANKART

Ölüm Orucu Sürüyor. Devrimci tutsakların zindanları yıkmak için bağlantılarıyla Ölüm Orucu eylemi, büyük bir kararlılıkla sürüyor. Devrimci tutsakların özgürleştirilmesi devrimin hedeflerinden biridir. İşçi sınıfı, devrimci tutsaklar özgürleştirilmeden kendisinin özgürleşemeyeceğinin bilincindedir. Devrim mücadelesinin bir parçası olan Ölüm Orucu eylemi, aynı zamanda işçi sınıfının eylemidir.

İşçi sınıfının kendi öz örgütü olan Devrimci İşçi Komiteleri Ölüm Orucu eylemini işçi sınıfına duyurmaya devam ediyor. İşçi sınıfının öncülerine karşı yapılan hiç bir saldırıya sessiz kalmayan Devrimci İşçi Komiteleri, 22 Aralık tarihinde E5 üzerindeki Göztepe köprüsüne "Ölüm Orucu Sürüyor- DİK" yazılı pankart asarak devrimci tutsakları selamlamıştır.

DİK (Devrimci İşçi Komiteleri)

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

ze Zindanında Serpil CABADAN ve Fatma KOYUPINAR tarafından sürdürülüyor.

Bugün, 13 Ocak itibarıyla eyleminin 202. gününde olan TKEP/L davası tutsadı Serpil CABADAN ve eyleminin 259. gününde bulunan DHKP/C davası tutsadı Fatma KOYUPINAR'ı selamlamak ve Ölüm Orucu eyleminin zindanlarda halen sürdüğünü duyurmak amacıyla bir eylem yaptık.

İstanbul Aksaray'daki Pertevniyal üst geçidine "Ölüm Orucu Sürüyor, DETAK" yazılı pankartımızı astık. Devrimci tutsakların yalnız olmadığımızı her yerde her zaman onların sesi, yüreği olacağımızı bir kez daha gösterdik.

DETAK (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri)

Ölüm-süzleşen 121 savaşıyla yıllara meydan okuyarak sürüyor Ölüm Orucu Eylemi... En son Serdar DEMİREL'in ölüm-süzleşmesinin ardından, Ölüm Orucu Eylemi, Gebze Zindanında Serpil CABADAN ve Fatma KOYUPINAR tarafından sürdürülüyor.

"19 ARALIK KATLIAMINI UNUTMADIK"

Hatay'ın Harbiye beldesinde 15 Aralık 2005 tarihinde, faşist devletin zindanlarda gerçekleştirdiği 19 Aralık katliamının yıldönümü dolayısıyla yazılma eylemleri yapıldı. Harbiye'nin merkezi olan Dükkan Abbant'un duvarlarına, E-5 Karayolu üzerinde bulunan bazı duvarlara ve Havuz'da bulunan elektrik trafosuna "19 Aralık Katliamını Unutmadık", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağz", "Ya Devrim Ya Ölüm", THKO'dan TKEP/L'ye TKEP/L'den Zafere" yazılmaları yapılmıştır.

Antakya'dan Leninistler

FAPİZME KARŞI SİLAH BAPINA

19 Aralık 2000 tarihinde yapılan zindan katliamlarının protesto için ve faşist örgütlenmelerin ve saldırıların yoğunlaşması üzerine, 19-21 Aralık tarihlerinde çeşitli eylemler yapılmıştır.

19 Aralık günü, Maltepe Gülsuyu'nda ilköğrenimin eski başkanlarından bir faşist dövülerek cezalandırıldı.

20 Aralık günü, Yakacak son durağında akşam saat 20.00-20.15 arasında "Devrimci Halk Milisleri" imzalı "19 Aralık Katliamını Unutmadık, Hesabını Soracağız" pankartı asıldı.

21 Aralık günü ise, Bahçebüyük'te faşist örgütlenme yapan biri dövülerek cezalandırıldı.

İstanbul'dan Leninistler

DÖB'DEN PANKARTLI EYLEM

"Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademi Özgürlük Kazanılmaz" başlıklı her zaman kendisine ilke edinen Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak, zindanlarda süren katliamı protesto etmek ve Ölüm Orucunu sürdüren savaşçıları selamlamak için, 2 Ocak günü, Pirinevler Köprüsüne "Ölüm Orucu Sürüyor DÖB" yazılı pankartımızı astık.

19 Aralık 2000'de zindanlarda yapılan katliam, F tipi zindanlarda sürüyor. Bu saldırılara karşı devrimci tutsaklar bedenlerini açığa yatıyorlar. Zindanlarda Ölüm Orucu eylemi sürüyor. Bizler de, Devrimci Öğrenciler olarak devrimci tutsakların her zaman yanlarında olacağımızı haykırıyoruz:

Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar!

DÖB

(Devrimci Öğrenci Birliği)

NOT: Elimize posta ile ulaşan bu haberleri yayınıyoruz.

Adana TEKEL Fabrikası İşçileri İşyerini Terk Etmiyor

Özelleştirilemeyince yönetim kurulu tarafından kapatılmasına karar verilen Adana TEKEL Fabrikası işçileri, kendilerini fabrikaya kapattılar. İşçiler, fabrikanın kapatılmasına izin vermeyeceklerini, fabrikayı terk etmeyeceklerini söylediler. Tek-Gıda-İş Dube Başkanı, 2 Ocak günü fabrika önünde yaptığı basın açıklamasında fabrikanın kapatılması halinde işsiz kalacak 700 işçi ve ailelerinin sonuna kadar direneceğini, kapatılma kararının uygulanmasına izin vermeyeceklerini duyurdu.

Maket Gemi Yakarak Protesto

Fabrikası kapatılan işçiler fabrikaları için adım adım direnişi öruyorlar. Kapatılma kararının çıktığı günden bu yana fabrikalarını terk etmeyen işçiler, SEKA direnişini bir adım daha ileriye taşıyacaklarına ve fabrikalarını sattırmayacaklarına ant içiyorlar. TEKEL işçileri, 4 Ocak günü, hazırladıkları gemi maketini, "Gemileri yaktık, geri dönüş yok" diye slogan atarak yaktı. Eylem sırasında bir Tekel işçisi, "Fabrikamızı kapatıp bizi işten atarlarsa bu fabrikayı onların başlarına yığacağız. Kendimizi de fabrikayı da o yanan maket gemi gibi yakacağız ama kan emicilere fabrikamızı bırakmayız" dedi.

TEKEL Adana Sigara Fabrikası'na destek için aynı günün akşamı Eğitim-Sen önünde toplanan TÜRK-İŞ, DİSK, KESK ve bazı demokratik kitle örgütü üyeleri, ellerinde meşalelerle D-400 Karayolu boyunca, "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Her Yer TEKEL, Her Yer Direniş" sloganları atarak fabrikaya yürüdüler. TEKEL işçileri, gelenleri "Yapışın Sınıf Dayanışması" sloganı ile karşıladılar.

TEKEL İşçileri Bayramda

AKP'ye Yürüdüler

Adana TEKEL işçileri, 11 Ocak günü, AKP il binası ö-

nünde eylem yaptılar.

Aileleriyle birlikte Kurban Bayramı'nı fabrikada karşılayan TEKEL işçileri, toplanan paralarla aldıkları kurban kestiler. Kurban kesiminin ardından işçiler, fabrikadan AKP il binasına kadar "AKP Bayırma Sabırımız Tayırma", "Ölmek Var Dönmek Yok", "AKP Sandıkta Hesap Verecek", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Adana Fabrikana Sahip Çık" sloganlarıyla yürüdüler. Polisin yoğun önlem aldığı yürüyüşten sonra işçiler AKP önünde yarım saatlik oturma eylemi yaptılar.

Çalışan Gazeteciler Günü'nü kutlayan Çukurova Gazeteciler Cemiyeti (ÇGC) ve Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) Adana Pübesi, TEKEL işçilerini ziyaret ederek destek verdi.

TEKEL İşçileri Televizyon Bastı

TEKEL işçileri bugün yerel Akdeniz Televizyonu'nu basarak protesto gösterisinde bulundu.

Ak Parti Adana Milletvekili Ziyaeddin Yağcı, Adana'da yerel Akdeniz Televizyonu'nda "TEKEL zarar ediyor" şeklinde açıklamada bulununca, bu durumu protesto etmek isteyen TEKEL işçileri, 13 Ocak günü televizyona baskın düzenledi. Üzerlerinde, "TEKEL Kapatılmaz" yazılı mavi önlüklerle saat 19.00 sıralarında Akdeniz Televizyonu'na gelen işçiler, canlı yayında TEKEL üzerine konuşan AK Parti Milletvekili Yağcı'yla tartışmak üzere televizyona girmek istedi. Güvenlik görevlileri tarafından durdurulan öfkeli işçiler, kendileriyle görüşmek istemeyen Milletvekili Yağcı'yı ve hükümeti protesto için slogan atmaya başladı. Daha sonra polisin gelmesiyle zor kullanılarak dışarı çıkarıldı. Binadan dışarı çıkarılan işçiler, sloganlar atarak işyerlerine döndü.

KÜBA'DAN:

"OKUMAK BÜYÜMEKTİR"

"Okumak Büyümeektir" diyerek, bir toplumun var olmasının okumanın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha vurgulamak isteyen Küba, Uluslararası Havana Kitap Fuarı'nın 15. defa düzenliyor. Fuar, 2-12 Şubat tarihleri arasında yazarlar, editörler, dağıtım birimleri, kitabevleri, matbaalar, edebiyatçılar multimedya yapımcıları ve gazeteciler gibi yayın dünyasıyla ilgili tüm çevreleri bir araya getirmeyi hedefliyor.

Sosyalist Küba'nın en önemli kültürel etkinliklerinden biri olan kitap fuarı, geçen sene de 33 ülkeden yayıncıları bir araya getirerek yaklaşık 5 milyon kişiyi Kübalı okurlarla buluşturmuştu.

Bu yıl düzenlenecek olan Kitap Fuarı'nın şeref konuğu ise Bolivarcı Venezuelalı Cumhuriyeti olacak.

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

El Salvador Hastanelerinde Grev

Salvador'da Sosyal Güvelik Hastaneleri işçileri, ücretlerinin artırılması için 11 Ocak Çaramba günü ülke çapında greve çıkacaklarını ilan ettiler. Sağlık Sendikası üyelerinin açıklamasına göre, San Vicente Hastanesi'nde 10 Ocak günü başlayan grev, 11 Ocak'ta doğu bölgesinde devam edecek ve 12 Ocak günü orta-batı bölgede ve 13 Ocak günü de başkentte sürecek.

İşçiler kamu poliklinikleri, eczane, temizlik, sekreterlik ve müşteri hizmetleri servislerinde iş bırakılacağını, ama acil servislerin açık olacağını ve tarih kesilmiş cerrahi operasyonların ertelenmeden yapılacağını bildirdiler.

El Salvadorlu sağlık işçileri, 2001-2002'de de eylemleriyle onbinlerce sağlık işçisini ve kent yoksulunu bir araya getirerek sağlıkta özelleştirme programlarını durdurma başarısını göstermişti.

Kayseri POLY İşçileri Eylemdeydi

Kayseri'de POLY mobilya fabrikasında çalışan 350 işçi, iki aylık ücretlerini alamadıkları için 6 Ocak günü altı saat boyunca fabrikayı terk etmeme eylemi yaptılar.

İşçiler, patronların kendi aralarında uzlaşmaya vardığını fakat verilen ücretin çok düşük olduğunu ve ücretlerinin tamamını almak istediklerini belirttiler. "İşçiyiz, haklıyız, hakkımızı istiyoruz" sloganlarıyla fabrika içinde eylem yapan işçilere, diğer işçiler de fabrikanın kapısında toplanarak destek verdiler. Altı saatlik eylem sonunda işçiler bir aylık ücretlerini aldılar. Kalan alacaklarının bayram sonrasında ödeneceğine dair söz alan işçiler, eylemlerini sona erdirdiler.

Karnez Grevi 25. Gününde

İzmir'de, Ankara yolu üzerinde bulunan Karnez Birleşik Gıda Sanayii işçileri, Aralık ayının sonunda işyerinde grev başlattılar. Tek Gıda-İş Sendikasının örgütlediği grev, toplu sözleşme imzalanmasında ortaya çıkan anlaşmazlıktan doğmuştu. Sendikal örgütlenmenin önemine değinen Tek Gıda-İş Ege Bölge Pübesi sekreteri, başta sendikalar ve kitle örgütleri olmak üzere, herkesi, Ankara Asfaltı 40. Km. Başıurdu-Kemalpaşa adresindeki Karnez çalışanlarının grevine destek olmaya çağırıyordu.

İsrail'de Otobüs Poförleri Grevde

Dan Otobüs Poförleri Sendikası 9 Ocak sabahı, firmanın Tel Aviv'i, Bat Yam'a başlayan tüm hatlarında greve başladı. İsrail Ordu radyosunun verdiği habere göre 250 güzergahı kapsayan grev, bir hafta sürecek. Poförler, maaşlarının artırılmasını ve çalışma koşullarının düzeltilmesini talep ediyorlar.

Otobüs birketi ise greve cevaben, emeklileri grev kıyıcı olarak belli bir miktar ücret karşılığında çalıştıracığını, böylelikle otobüs seferlerinin devam etmesini sağlayacağını söylüyor.

İli Bakır Grevinde Taşeron İşçiler Polisle Çatıştı

Dünyanın en büyük bakır üreticilerinden biri olan İli'de, devlete ait bakır birketi Codelco'da çalışan 28.000 sözleşmeli [ta-

şeron] işçi ücret artışı talebiyle ülke çapında bir grev çabası yapılmıştı. Bakır fiyatlarının dünya pazarında rekor seviyelere ulaşmasıyla birlikte, işçiler bu artışın ücretlere de yansımalarını ve işgününün kısaltılmasını talep etmiş, grev bu şekilde gündeme gelmişti. Hükümetse işçilere ikramiye vermeme konusunda ısrarlı ancak çalışmaya koşullarında iyileştirme yapılması için hazırlık yaptığını söylüyor.

Polisin iddiasına göre grevci işçiler, çalışmakta olan işçilerin dünyanın en büyük yer altı madeni olan El Teniente madenine ulaşmasını engellemeye çalıştı. Ve bir otobüsü kaçırmaya çalışan altı işçi de bu gerekçeyle polis tarafından tutuklandı. 200 işçiden oluşan bir grubun, tutuklanan işçilerin serbest bırakılması için karakola gitmesi üzerine çatışma başladı. Çatışma sonucu 42 kişi gözaltına alındı.

İran'da Öfke Yol Kestil!

İran'da Miral Cam Fabrikasında çalışan 200 kadar işçi, patronun işçilerin ödenmemiş ücretlerini ödemeyi reddetmesi üzerine eylem yaptı. Fabrika dışında Tahran-Saveh otayolunun yakınılarında toplanan işçiler yolu keserek lastik yaktılar.

Fabrikada 5 ila 25 yıldır çalışan işçiler, birçok işçiye yaklaşık 10 aydır ücret verilmediğini söylediler. Patronun olay yerine polis çağırmasının ardından eylem sona erdi.

Kerkük Halkı Sokaklarda

Kerkük'te binlerce öfkeli insan ağır pahalılığı, elektrik ve yakacak yokluğu ve temel hizmetlerin olmamasını protesto etti.

Eylem, insanların Rahimava'da pazaryerine akan lağım suyunun oluşturduğu çamurlu su birikintilerini görmesi sonrasında başladı. Yürüyüş, Erbil'e çıkan anayola kadar sürdü. 3 Ocak günü saat 11'de başlayan eylem, akşam saatlerine kadar devam etti. Eylemciler, iki gaz istasyonuna ve İran meydanındaki Petrol Ürünleri Projeleri Yönetimi binasına saldırı ve buraları ateşe verdi.

Polis ve ABD güçleri eylemcilere müdahale ettiler ve ateş açtılar. Bu saldırı üzerine eylemciler polis karakoluna taşlarla ve sopalarla saldırdılar. ABD askerlerinin ve polisin ateşiyle 2 kişi öldürülürken birçok kişi de yaralandı. Eylemler, halkın sokaklarda lastikler yakmasıyla sürdü.

Fransa Yeniden Yanıyor

Fransa'da Ekim ayında 2 gencin polisten kaçarken ölmeleri üzerine patlak veren olaylarda binlerce araç ateşe verilmiş ve birçok bina da zarar görmüştü. Alınan olağanüstü güvenlik önlemlerine rağmen, yeni yıl kutlamaları sırasında ülke genelinde 425 araç ateşe verildi.

Arabaları söndürmek isteyen itfaiyecilere de bazı bölgelerde müdahale edildi. Toulouse'da bir okulda ve Paris'te de bir kültür merkezinde küçük çaplı yangınlar çıktı. Polis büphelendiği 266 kişiyi gözaltına aldı.

Eylem Yapan Filistinli İşçilerin Üzerine Ateş Açıldı

Daha iyi yaşam koşulları ve daha yüksek ücret talebiyle, Gazze Peridi'nde eylem yapan Filistinli işçilerin üzerine, Filistin polislerinin ateş açması sonucu dört işçi yaralandı. Olaylar, polislin eyleme müdahalesiyle başladı. İşçiler taş atarak kendilerini savunurken; polis işçilerin üzerine ateş açtı.

26 Aralık Pazartesi günü de Batı Peria'nın Tul Karem kasabasında, şehrin doğusuna petrol taşıyan İsrail askerlerinin geçtikleri yola Filistinliler tarafından molotof kokteylleri atıldı. Askerler eylemcilere ateş açtı. Filistinliler yara almadan olay yerinden uzaklaştı.

Kanadalı Emekçiler Eylemde

Kanada'da Ontario eyalet hükümetinin "Yerel Sağlık Hizmetlerini Birleştirme Adı" isimli özelleştirme planı, ülke nüfusunun üçte birinin yaşadığı Ontario eyaletinde yapılan referandumda reddedildi. Sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesine karşı Ontario Sağlık Koalisyonu'yla birlikte hareket eden Kanada Kamu İşçileri Sendikası, hükümetin planının sağlık emekçilerinin ücretlerini düşüreceğini, verilen sağlık hizmetlerini azaltacağını, uzak alanlara hizmet götürülmesini engelleyeceğini belirtiyor.

Tahran Belediye Otobüsü Sürücülerini Grevde

İran'ın başkenti Tahran'da, belediye otobüsü şoförleri, ücret artışı ve gözetilmesine alınan arkadaşlarının serbest bırakılması talepleriyle 26 Aralık günü greve başladı. Yaklaşık üç bin şoförün sefere çıkmaması üzerine başkentte ulaşım önemli ölçüde aksadı. Geçtiğimiz günlerde şoförleri greve kıyakttıkları gerekçesiyle 14 kişiyi gözaltına almıştı. Son üç yıldır ücretlerine zam yapılmayan belediye çalışan şoförler, ücretlerinin yükseltilmesini ve çalışma koşullarının iyileştirilmesini istiyor.

İran rejimi ise, bu sendikal hareketlenmeyi sindirmek için, Vahed Otobüsü Şoförleri Sendikası üzerindeki baskıyı artırdı. Grev sonrasında tüm sendikaların banka hesapları donduruldu ve ücret ödemeleri durduruldu. Hükümet aynı zamanda tüm sendika üyelerine ve onların lideri Mansur Osanlu'ya uydurma suçlar yüklemeye çalışıyor.

31 Aralık 2005'te Tahran Belediye Başkanı Dr Ghalibaf, ile görüşen sendika üyeleri ise bu buluşmada Ghalibaf'a "son ultimatomları" verdiler. Tahran Vahed Otobüsü Şoförleri Sendikası Yönetim Kurulu, eğer bu çabaları sonuçsuz kalırsa sendikaların yeniden greve geçeceğini belirtti.

Tahran otobüsü işçileri, Evin Cezaevi'nde herhangi bir suçla-

ma olmaksızın tutuklu bulunan sendika lideri Mansur Osanlu'nun derhal serbest bırakılması için baskı uygulamak amacıyla 7 Ocak Cumartesi gününde eyleme çağrıda bulundu. İran Komünist İşçi Partisi de uluslararası çapta emek örgütlerini Mansur Osanlu'nun derhal serbest bırakılması ve işçilere yönelik kovuşturmalara bir son vermesi için rejimine baskılarını arttırmaya çağdırmaktadı.

Tahran Halkı Otobüsü İşçilerinin Yanındaydı

Tahran otobüsü işçileri 7 Ocak günü, araçlarının camlarında tutuklu sendika lideri Mansur Osanlu'nun posterleri asılı ve tüm gün farları açık trafide çıkarak bir protesto eylemi gerçekleştirdiler. İran emekçi halkı, posterler asılı otobüslere el sallayıp, şoförlerle sohbet etti ve alkışlarla desteklediler. Özel araç sürücülerini de eyleme katıldı.

Güvenlik güçlerinin ve otobüsü şirketinin güvenlik biriminin (Herasat) otobüslerin hareket etmesini engellemeye ve Osanlu'nun posterlerini indirmeye çalışması sırasında, güvenlik güçleriyle otobüsü şoförleri arasında arbede çıktı. Üç şoför, gözaltına alındı.

Batmanlı Sağlık Emekçileri Hakları İçin Eylemdeydi

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Batman Şubesi, 1. ve 2. Basamak Sağlık Kuruluşlarında ödenmeyen personel payı döner sermaye alacaklarının ödenmesi için 3 Ocak günü saat 12.30'da Sağlık Müdürlüğü Bahçesi'nde basın açıklaması yaptı

AKP hükümetinin sağlık politikasına tepki gösteren SES Batman Şubesi, yaptığı açıklama ile, devletin hayata geçirdiği ve uygulamada sonuç vermeyen politikalarını eleştirdi ve sağlık hizmetleri için üretken olan kişilerin düşüncelerine ve önerilerine yerine IMF talepleri doğrultusunda politikalar ürettiğini belirtti. 1 ve 2. basamak sağlık kurumlarında döner sermaye uygulamasına başladığından bu yana bakıcı sağlık hizmetlerinin arka planda kaldığını belirten Ses'li emekçiler, "Bu uygulamayla halkın ücretsiz sağlık hakkından yararlanma hakkı yok edilmiştir. Hekim merkezli performans değerlendirilmesi yapılarak da sağlık hizmetlerinin ekip hizmeti olması anlayışına darbe vurulmuştur" dedi. Eyleme Batman'daki demokratik kitle örgütlerinin temsilcileri de aralarında bulundu yaklaşık 150 sağlık emekçisi katıldı.

İşsiz Kalacak İşçilerden

THY'ye Tabut

2006'ya işsiz girecek olan Hava-İş üyesi Euroserve işçileri, bu durumu protesto etmek için 29 Aralık günü Atatürk Havalimanı Dış Hatlar önünde toplanarak Türk Hava Yolları Genel Müdürlük binasına yürüdü.

Atatürk Havalimanı Dış Hatlar önünde bir araya gelen 500'ü aşkın işçi, "İşçi Kıymına Son" yazılı tabutla THY Genel Müdürlük binasına yürüdü. İşçilerin aileleriyle katıldığı yürüyüş boyunca, "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Bizler İşçiyiz Köle Değiliz", "Hükümet İstifa", "THY Paşırma Sabrımızın Tahırma" sloganları atıldı. Yürüyüş sırasında yoldan geçen arabalar da kornalarıyla işçilere destek verdiler. İşçileri Genel Müdürlük önünde polis barikatı bekliyordu ancak işçilerin kararlı olduğunu gören polis, barikatı kaldırdı.

Euroserve işçilerinin hiçbir açıklama yapmadan işten çıkarıldığını belirten Hava-İş Sendikası, THY'deki usulsüz ihaleleri de eleştirdi. Eylem, "Hükümet istifa" sloganıyla son buldu.

**Sevdalarımız
İçin
Söylüyoruz**

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

